



Arrest

nr. 342 201 van 3 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. LYS
Vilain XIII Straat 8
1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 30 juni 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MINNE, die loco advocaat G. LYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is van Albanië.

Op 28 februari 2025 is de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor vereniging van misdadigers en drugs.

Op 11 maart 2025 is aan de verzoekende partij de vragenlijst 'hoorrecht' betekend.

Op 25 april 2025 heeft de verzoekende partij geweigerd de vragenlijst 'hoorrecht' in te vullen.

Op 25 april 2025 is de verzoekende partij gehoord door de ICAM-coach waarbij zij verklaarde dat zij naar Albanië wenst terug te keren in plaats van naar Spanje.

De Spaanse verblijfsvergunning van de verzoekende partij bevindt zich op de griffie van de gevangenis van Haren, en is geldig tot 16 augustus 2028. De verzoekende partij weigerde de vragenlijst in te vullen.

De verzoekende partij verklaarde daarnaast geen gezondheidsproblemen te hebben.

Op 30 juni 2025 gaf de gemachtigde de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 3 jaar af. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, en is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: A. E.

Voornaam: B.

Geboortedatum: (...)1991

Geboorteplaats: Vlore Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene kan niet aantonen dat hij de verblijfsperiode van 90 dagen op 180 dagen gerespecteerd heeft.

X 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.02.2025 voor vereniging van misdadigers en drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het is niet kennelijk onredelijk of incorrect om uit de vaststelling dat betrokkene voor inbreuk op de drugswetgeving onder aanhoudingsmandaat stond van 28.02.2025 tot op heden, af te leiden dat betrokkene een gedrag vertoont waardoor hij kan worden geacht ook in de toekomst de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde. Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.02.2025 voor vereniging van misdadigers en drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het is niet kennelijk onredelijk of incorrect om uit de vaststelling dat betrokkene voor inbreuk op de drugswetgeving onder aanhoudingsmandaat stond van 28.02.2025 tot op heden, af te leiden dat betrokkene een gedrag vertoont waardoor hij kan worden geacht ook in de toekomst de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

De tweede bestreden beslissing betreft het inreisverbod, en is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A. E.

voornaam : B.

geboortedatum : (...)1991

geboorteplaats : Vlore

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, teruggrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30.06.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.02.2025 voor vereniging van misdadigers en drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het is niet kennelijk onredelijk of incorrect om uit de vaststelling dat betrokkene voor inbreuk op de drugswetgeving onder aanhoudingsmandaat stond van 28.02.2025 tot op heden, af te leiden dat betrokkene een gedrag vertoont waardoor hij kan worden geacht ook in de toekomst de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 23, 42, 74/11, 74/13, 74/14, 74/22, en 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, en van het beginsel 'audi alteram partem'. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij verder een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“a) Quant à l'ordre de quitter le territoire (Annexe 13)

1. La partie adverse prend la décision attaquée à l'encontre de Monsieur A. E. B., au motif qu'il n'est pas en possession d'un passeport ou d'un visa valable.

Elle motive également la décision attaquée en considérant que Monsieur A. E. B. représenterait un risque d'atteinte à l'ordre public en raison du mandat d'arrêt qui a été décerné à son encontre le 28 février 2025.

La partie défenderesse souligne ensuite le risque de fuite du requérant.

Force est de constater que, ce faisant, la décision attaquée est insuffisamment et inadéquatement motivée, de sorte qu'elle est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation.

2. Notons d'abord que l'Office des Étrangers n'a pas respecté le principe général de droit d'être entendu du requérant.

L'Office des étrangers dispose des moyens d'investigation nécessaires pour obtenir les informations dont elles nécessitent, ceux-ci doivent être utilisés conformément au devoir de minutie, aux principes de bonne foi, de légitime confiance et au principe général de droit « Audi alteram partem ».

En l'espèce, l'Office des Étrangers n'a pas entendu le requérant avant de prendre sa décision. Cette attitude de la partie adverse viole en effet le principe général de droit « Audi alteram partem », lequel vise à rétablir une forme d'égalité des armes entre l'administration et l'administré en ce qu'il requiert l'audition des administrés pour préparer soigneusement la décision administrative.

Ce principe de bonne administration est rappelé à l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, lequel indique :

« Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions, organes et organismes de l'Union.

Ce droit comporte notamment :

- a) le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;
- b) le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;
- c) l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions ».

Il convient de rappeler que ce droit consacré par la Charte coexiste avec les principes généraux du droit de l'Union. Cette coexistence a été mise en exergue dans l'arrêt Sopropé, lequel souligne que :

« Or, le respect des droits de la défense constitue un principe général du droit communautaire qui trouve à s'appliquer dès lors que l'administration se propose de prendre à l'encontre d'une personne un acte qui lui fait grief.

En vertu de ce principe les destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts doivent être mis en mesure de faire connaître utilement leur point de vue quant aux éléments sur lesquels l'administration entend fonder sa décision. À cet effet, ils doivent bénéficier d'un délai suffisant).

Cette obligation pèse sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des décisions entrant dans le champ d'application du droit communautaire, alors même que la législation communautaire applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité. »

En droit belge et plus particulièrement en droit des étrangers, ce principe général de droit est également formalisé à l'article 62 §1 de la loi sur les étrangers, lequel énonce que :

« Lorsqu'il est envisagé de mettre fin au séjour ou de retirer le séjour d'un étranger qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume ou qui a le droit d'y séjourner plus de trois mois, l'intéressé en est informé par écrit et la possibilité lui est offerte de faire valoir les éléments pertinents qui sont de nature à empêcher ou à influencer la prise de décision. »

En l'occurrence, le droit d'être entendu qui vise à permettre à toute personne d'exprimer ses arguments à l'encontre de l'administration qui lui cause grief a été violé par l'Office des étrangers dans la décision rendue à l'encontre de Monsieur A. E. B..

La règle selon laquelle l'étranger, destinataire d'une décision qui lui fait grief, doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que cette décision ne soit prise, a pour but que l'Office des étrangers puisse tenir compte de l'ensemble des éléments pertinents relatifs à la situation personnelle et concrète de cet étranger. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une décision doit donc d'abord permettre à l'Office des étrangers d'instruire le dossier de l'étranger concerné, de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause.

La ration legis du droit d'être entendu est rappelé dans un arrêt Haled Boudjlida c. Préfet des Pyrénées-Atlantiques de la Cour de justice de l'Union européenne du 11 décembre 2014 :

« §37 Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu ».

Ces affirmations sont confirmées par le Conseil d'État dans son arrêt n°243.808 du 26 février 2019, lequel souligne :

« La règle selon laquelle l'étranger, destinataire d'une décision affectant défavorablement ses intérêts, doit être mis en mesure de faire valoir ses observations à un moment donné de la procédure administrative, avant la prise de décision, a pour finalité que l'autorité compétente soit mise en mesure de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents produits et d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver celle-ci de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. »

Dans le dossier du requérant, l'Office des Étrangers n'a pas été en mesure de tenir compte de l'ensemble des éléments pertinents relatifs à la situation personnelle et concrète de Monsieur A. E. B.

Ce principe général de droit peut également être mis en lien avec le devoir de soin imposé à l'administration qui lui impose également d'utiliser tous les moyens dont elle dispose en vertu de la législation pour être parfaitement informée de la situation de l'intéressé.

Le Conseil d'État déclare à ce propos :

« Le devoir de soin impose à l'Autorité de travailler soigneusement lorsqu'elle enquête à propos de faits et de veiller à ce que toutes les données utiles lui soient fournies afin que sa décision puisse se former après une appréciation convenable de toutes les données utiles à la cause ».

Il découle également des principes de bonne administration un devoir de minutie dans le chef de l'administration dans la recherche des éléments sur lesquels elle se base pour prendre sa décision.

Cette obligation de minutie est d'ailleurs rappelée avec force par la Communication de la Commission européenne au Conseil et au Parlement européen du 3 avril 2014, laquelle affirme que :

« Afin de maintenir l'unité de la famille au sens large du terme, la législation nationale doit prévoir un examen minutieux de la situation personnelle des demandeurs concernés, compte tenu de leur lien avec le citoyen de l'Union et d'autres circonstances telles que leur dépendance pécuniaire ou physique envers ce citoyen, ainsi que l'indique le considérant. »

Lorsque la mesure grave que l'autorité administrative s'apprête à prendre est justifiée par le comportement personnel de son destinataire, le Conseil d'État dans son arrêt n°124.706 du 27 octobre 2003, a par ailleurs considéré que :

« le principe audi alteram partem impose à l'autorité qui a l'intention de prendre une grave en raison du comportement de l'intéressé, d'informer ce dernier de la mesure qu'elle envisage de prendre ».

Par cela, le Conseil d'État entend qu'il s'agit non seulement d'une obligation de renseignement de l'administration avant la décision mais également d'un mode d'information du destinataire dont la décision peut être atteinte de manière grave en raison de son comportement.

Plus particulièrement en matière de séjour, dans son arrêt M.G. et N.R. c. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie du 10 septembre 2013 concernant la prolongation, par les autorités néerlandaises, de la détention de deux étrangers en situation illégale, la Cour de Justice de l'Union européenne a jugé que :

« Pour qu'une illégalité soit constatée, il incombe [...] au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si,

en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à justifier qu'il soit mis fin à leur détention ».

Et la Cour d'ajouter :

« Ne pas reconnaître un tel pouvoir d'appréciation au juge national (...) risque de porter atteinte à l'effet utile [de la Directive « retour »] ».

Cette définition du droit du requérant d'être entendu préalablement à l'adoption de tout acte administratif risquant d'affecter défavorablement ses intérêts est également reçue en droit belge.

Votre Conseil a en effet jugé, par un arrêt n° 162 974 du 26 février 2016, ce qui suit :

« Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la Loi est ipso facto une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce. »

Ces enseignements s'appliquent mutatis mutandis au cas d'espèce et n'ont pourtant pas été pris en compte par l'Office des étrangers.

En alléguant être insuffisamment informée des lieux de résidence ainsi qu'en supposant que le requérant représenterait un danger pour l'ordre public, sans solliciter un complément d'informations ou de laisser l'opportunité à ce dernier de se justifier alors qu'elle disposait d'un délai largement suffisant pour le faire, la partie adverse a gravement manqué aux principes de bonne administration notamment le principe général de droit « Audi alteram partem », le principe de minutie, le devoir de soin ainsi que porté atteinte aux articles 42 et 62 de la loi du 15 décembre 1980.

Partant, la décision doit être suspendue puis annulée.

3. La partie défenderesse motive ensuite la décision attaquée en considérant que Monsieur A. E. B. représenterait un risque d'atteinte à l'ordre public en raison du mandat d'arrêt qui a été décerné à son encontre le 28 février 2025.

Rappelons à cet égard le prescrit de l'article 23 de la loi du 15 décembre 1980 qui précise le ce qu'il faut entendre par la compromission de l'ordre public :

« § 1er. Les décisions de fin de séjour prises en vertu des articles 21 et 22 sont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques.

Le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.

§ 2. Il est tenu compte, lors de la prise de décision, de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume.

Il est également tenu compte de l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille ».

L'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 dispose quant à lui que :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé.

[...]

3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale; »

La loi du 15 décembre 1980 ne comportant pas de définition générale de la notion d' « atteinte à l'ordre public », il convient d'appliquer mutatis mutandis la définition reprise dans l'article 23 de la loi à la notion de compromission à l'ordre public telle qu'évoquée par l'article 7 al. 3° de la même loi .

Dans un arrêt du 30 août 2022, Votre Conseil a jugé ce qui suit, en lien avec cette disposition :

« À cet égard, le Conseil constate qu'afin d'interpréter cette notion, le Législateur a entendu se référer à la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union Européenne, et notamment à l'arrêt Z. ZH. Contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie du 11 juin 2015 (affaire C 554-13) en commentant comme suit : « [...] la notion d'ordre public, lorsqu'elle a pour but de justifier une dérogation à un principe, « [...] suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société ».

Aussi, s'il est vrai que cette interprétation a été donnée dans le cadre de l'article 21 de la loi du 15 décembre 1980, et donc dans le cadre d'une fin de séjour et non d'une demande d'établissement comme c'est le cas en l'espèce, il ressort des travaux parlementaires que le Législateur a voulu que la portée des notions précitées ne varie pas en fonction du statut de l'individu concerné, dès lors que « l'étendue de la protection qu'une société entend accorder à ses intérêts fondamentaux ne saurait varier en fonction du statut juridique de la personne qui porte atteinte à ces intérêts », et compte tenu également du but poursuivi par la loi du 24 février 2017, d'assurer « [...] une politique d'éloignement plus transparente, plus cohérente et plus efficace [...] » tel que rappelé ci-dessus.

En conséquence, il résulte de ce qui précède que le recours à la notion « d'ordre public », employée dans l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980, suppose l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, outre les troubles de l'ordre social qu'implique toute

infraction à la loi. A cet égard, le Conseil précise que c'est le comportement personnel du ressortissant du pays tiers qui doit constituer une telle menace, tel que cela ressort de l'arrêt Z. ZH. précité. En l'absence d'autres critères d'interprétation dégagés par le Législateur, le Conseil fait siens ces enseignements de la Cour de justice de l'Union européenne s'agissant de la mise en œuvre de la notion d'ordre public dans le cadre de l'application de la loi du 15 décembre 1980, sans qu'il soit nécessaire de déterminer dans chaque occurrence si la disposition en question met en œuvre une norme de droit de l'Union. »

Il ressort de ce raisonnement que l'interprétation de la notion d'ordre public doit se faire en conformité avec l'interprétation qui lui est donnée en droit européen. Selon une jurisprudence constante de la Cour de Justice de l'Union Européenne, cette interprétation suppose l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société.

La Cour de Justice a donné plus de détails sur l'interprétation à faire de la notion de menace réelle, actuelle et suffisamment grave à l'ordre public dans un arrêt rendu en grande chambre :

« 38. La Cour a ainsi jugé que la notion d'« ordre public » suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société.

[...]

41. En revanche, cette conclusion ne saurait être tirée de manière automatique sur la seule base des antécédents pénaux de l'intéressé. Elle ne saurait découler, le cas échéant, que d'une appréciation concrète, par le juge national, de l'ensemble des circonstances actuelles et pertinentes de l'espèce, à la lumière du principe de proportionnalité, de l'intérêt supérieur de l'enfant et des droits fondamentaux dont la Cour assure le respect.. » (le demandeur souligne)

La Cour considère que pour qu'une menace à l'ordre public existe, il faut tenir compte de la réalité, de l'actualité et de la gravité de la menace pour fonder une décision, qui ne peut reposer uniquement sur des antécédents pénaux.

Il convient également de se référer à l'arrêt de Votre Conseil n° 240 283 du 31 août 2020 qui se réfère à la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne en ces termes :

« Ainsi, à la lecture de la jurisprudence de la CJUE, le Conseil rappelle qu'il appartient à la partie défenderesse, en vue d'apprécier si le comportement personnel du requérant est constitutif d'une menace grave, réelle et actuelle pour l'ordre public ou la sécurité nationale, de prendre en considération 'tout élément de fait ou de droit relatif à [s]a situation' et, notamment, 'la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission'. Les critères ainsi décrits ne sont pas exclusifs et rien n'empêche la partie défenderesse d'avoir égard à d'autres éléments, tels que comme en l'espèce le caractère lucratifs des faits commis, prisme qui, contrairement à ce que soutient sans même s'en expliquer la partie requérante, est pertinent pour apprécier le caractère grave réel et actuel de la menace, dès lors que la personne dont le comportement est apprécié n'a en principe du fait de l'illégalité de son séjour pas accès à d'autres sources de revenus. »

En l'occurrence, il convient de souligner que Monsieur A. E. B. est en détention préventive. En cela, il serait, à tout le moins prématuré, d'estimer que la menace est actuelle et réelle.

La partie adverse viole la présomption d'innocence. L'article 6 §2 de la CEDH consacre le droit de tout accusé à être présumé innocent jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie. Or, la Cour européenne des droits de l'Homme dans son arrêt Kemal Coşkun c. Turquie de 2017 (§ 44) énonce que cette présomption s'applique en cas de double procédure, à savoir en cas d'engagement parallèle d'une procédure administrative et d'une procédure pénale.

Pour rappel, l'article 6 § 2 non seulement interdit au tribunal d'exprimer lui-même prématurément l'opinion qu'une « personne accusée d'une infraction » est coupable, alors que sa culpabilité n'a pas été au préalable légalement établie, mais cette interdiction vaut aussi pour

les déclarations d'autres agents de l'État au sujet d'enquêtes pénales en cours qui incitent le public à croire le suspect coupable et préjugent de l'appréciation des faits par l'autorité judiciaire compétente.

Il suffit, même en l'absence de constat formel, d'une motivation donnant à penser que le juge ou l'agent de l'État considère l'intéressé comme coupable.

La décision entreprise se libelle ainsi :

« Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.02.2025 voor vereniging van misdadigers en drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het is niet kennelijk onredelijk of incorrect om uit de vaststelling dat betrokkene voor inbreuk op de drugswetgeving onder aanhoudingsmandaat stond van 28.02.2025 tot op heden, af te leiden dat betrokkene een gedrag vertoont waardoor hij kan worden geacht ook in de toekomst de openbare orde te kunnen schaden. »

« La personne concernée a été placée en détention provisoire le 28 février 2025 pour association de malfaiteurs et trafic de stupéfiants, faits pour lesquels elle pourrait être condamnée ultérieurement.

La distribution de stupéfiants a de graves conséquences pour la société belge, qui est confrontée aux effets souvent dévastateurs pour les consommateurs et aux nuisances liées à la consommation de ces substances. Compte tenu de l'impact social des faits dont l'intéressé est soupçonné, on peut en déduire que son comportement est susceptible de porter atteinte à l'ordre public. Il n'est pas manifestement déraisonnable ou incorrect de déduire du fait que l'intéressé a fait l'objet d'un mandat d'arrêt pour infraction à la législation sur les stupéfiants du 28 février 2025 à ce jour qu'il présente un comportement qui permet de considérer qu'il est susceptible de troubler l'ordre public à l'avenir également ».

Cette motivation est triplement illégale.

Tout d'abord, elle blesse la présomption d'innocence en ce qu'elle sous-entend de manière manifeste la culpabilité future du requérant.

Elle est également erronée en ce qu'elle se fonderait sur des « futurs antécédents » pour prouver la menace pour l'ordre public que représenterait Monsieur A. E. B.

Enfin, elle repose sur des raisons de prévention générale qui ne peuvent être retenues : la situation individuelle du requérant mais bien un risque global hypothétique lié aux stupéfiants.

Il convient par ailleurs de constater que le requérant a été libéré sous conditions : cette mise en liberté témoigne en effet de la non-dangereusité du requérant pour l'ordre public et la sécurité nationale.

Dès lors que les autorités judiciaires ont décidé de sa libération, Monsieur A. E. B. ne représente pas une menace réelle, actuelle et suffisamment grave au sens de l'article 23 précité.

Par conséquent, la partie adverse viole le principe général de motivation matériel des actes administratifs ainsi que les articles 1 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs en s'abstenant notamment de prendre en considération le fait que Monsieur A. E. B. ait été libéré en vue d'apprécier le caractère « actuel » de la menace à l'ordre public.

Elle viole également la présomption d'innocence et surtout commet une erreur manifeste d'appréciation au regard des dispositions mobilisées.

En conséquence, la partie adverse viole les dispositions visées au moyen.

Partant, la décision doit être suspendue puis annulée.

b) Quant à l'interdiction d'entrée de trois ans (Annexe 13sexies)

4. La partie adverse fonde l'interdiction d'entrée de trois ans sur l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980.

En substance, elle reprend les mêmes motifs que ceux invoqués à l'appui de l'ordre de quitter le territoire.

Ainsi, les moyens et motifs invoqués à la décision d'ordre de quitter valent mutatis mutandis à l'interdiction d'entrée.

5. En outre, il convient de constater que la durée de l'interdiction d'entrée infligée au requérant, à savoir huit ans, n'est en l'espèce nullement motivée.

Il ne s'agit que d'une décision unilatérale de la partie adverse, qui n'est nullement justifiée.

L'article 74/11 §1, prévoit que :

«La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. »

Ainsi, la compétence donnée à la partie adverse de définir la durée de l'interdiction d'entrée d'un étranger est une compétence discrétionnaire.

Pour autant, l'obligation de motivation de sa décision persiste.

Votre Conseil a déjà eu l'occasion de juger dans un arrêt n° 119120 du 19 février 2014 que :

«Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent niet dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou zijn vereist. »

En outre, la Cour de Justice de l'Union Européenne a, dans un arrêt du 8 mai 2018, jugé ce qui suit :

« 91. De plus, en tant que justification d'une dérogation au droit de séjour des citoyens de l'Union ou des membres de leurs familles, les notions d'« ordre public » et de « sécurité publique » doivent être entendues strictement. Ainsi, la notion d'« ordre public » suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société»

Or, en l'espèce, il est impossible pour Monsieur A. E. B. (...) de comprendre les raisons pour lesquelles une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans lui est infligée, plutôt que toute autre durée. La partie adverse s'est abstenue de justifier les raisons pour lesquelles elle avait opté pour trois années d'interdiction alors même que la jurisprudence de Votre Conseil exige une telle motivation.

La décision attaquée ne contient en effet aucun élément qui prend en considération les circonstances propres à la cause. Il s'agit d'une motivation purement et simplement pro forma, qui n'énonce que des généralités et ne rencontre nullement la situation particulière du requérant.

Enfin, elle se contente de déclarer que le requérant constitue une menace à l'ordre public.

Par contre, elle n'explique pas en quoi, à son sens, le requérant constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave.

En l'absence de toute motivation de la durée de l'interdiction d'entrée, la décision attaquée viole donc les exigences de motivation tant formelle que matérielle posées par les dispositions visées au moyen.

Partant, le moyen est fondé. (...)"

2.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt enkel het volgende: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De verzoeker duidt niet aan op welke wijze deze specifieke bepaling zou geschonden zijn. Het staat overigens niet ter discussie dat de eerste en tweede bestreden beslissing vallen onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de eerste bestreden beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op inreisverboden doch niet op bevelen om het grondgebied te verlaten. De schending van deze bepaling kan niet op dienstige wijze worden aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing, dit is een beslissing die de verzoeker het bevel oplegt om het grondgebied te verlaten. Het eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is op dit punt niet-ontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen toont aan dat zij zowel de rechtsgrond vermelden op grond waarvan zij werden getroffen, als een feitelijke uiteenzetting bevatten die toelaat te verstaan waarom deze beslissingen werden getroffen. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de eerste bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 13 van het EVRM, van de artikelen 7, 42, 74/13, 74/14, en 74/22 van de Vreemdelingenwet, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen zouden schenden. Dit onderdeel van het enig middel is daarom niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten dat de verwerende partij volgens haar het beginsel van de hoorplicht heeft geschonden. Zij werd immers niet gehoord vooraleer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. De verzoekende partij verwijst in die zin naar artikel 41 van het Handvest. Daarom heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partij geen rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier die betrekking hebben op haar persoonlijke en concrete situatie. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij motiveert dat zij een gevaar voor de openbare orde zou zijn, maar volgens de verzoekende partij motiveert de verwerende partij niet dat zij een daadwerkelijk, actueel, en voldoende ernstig gevaar vormt. De verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. De verzoekende partij benadrukt dat zij in voorlopige hechtenis zit, en het dan ook voorbarig is om te stellen dat zij een actueel en reëel gevaar zou zijn. Volgens

de verzoekende partij wordt hiermee haar vermoeden van onschuld geschonden. Volgens de verzoekende partij baseert de verwerende partij zich op algemene redenen van preventie die niet kunnen weerhouden worden. Zij verwijst immers naar een globaal hypothetisch risico gelinkt aan drugs. Bovendien werd de verzoekende partij vrijgelaten onder voorwaarden, wat volgens de verzoekende partij aantoonde dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. De verzoekende partij acht de motiveringsplicht op dit punt dan ook geschonden.

Ten aanzien van het inreisverbod stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij de duur van acht jaar van het inreisverbod niet heeft gemotiveerd. Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent volgens de verzoekende partij niet dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou zijn vereist. De verzoekende partij herhaalt verder dat de verwerende partij opnieuw stelt dat zij een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken, terwijl dat volgens haar niet het geval is.

De verzoekende partij voert vooreerst de schending aan van het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd samen met een inreisverbod. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissingen steunen op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissingen wordt in casu uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden aktes als een bezwarend besluit moeten worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 11 maart 2025 aan de verzoekende partij de vragenlijst 'hoorrecht' werd betekend. Op 25 april 2025 heeft de verzoekende partij geweigerd de vragenlijst 'hoorrecht' in te vullen en te tekenen. Op 25 april 2025 is de verzoekende partij bovendien gehoord door de ICAM-coach, waarbij zij verklaarde dat zij naar Albanië wenst terug te keren in plaats van naar Spanje. Het rapport van dit interview werd opgemaakt op 28 april 2025 en bevindt zich in het administratief dossier. Daaruit blijkt dat de Spaanse verblijfsvergunning van de verzoekende partij zich op de griffie van de gevangenis van Haren bevindt, en geldig is tot 16 augustus 2028. De verzoekende partij verklaarde toen zelf te willen terugkeren naar Albanië. Er werd haar een formulier hoorrecht overhandigd in het Albanees en het Spaans, maar de verzoekende partij weigerde dit in te vullen. De verzoekende partij verklaarde daarnaast geen gezondheidsproblemen te hebben.

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij, vóór het nemen van de bestreden beslissingen, de mogelijkheid heeft gekregen om alle volgens haar nuttige elementen aan het bestuur voor te leggen. Niet alleen heeft zij geweigerd het formulier hoorrecht in te vullen en te ondertekenen, waardoor zij dus uit eigen wil heeft verzaakt aan haar hoorrecht, maar bovendien verklaarde de verzoekende partij zelf te willen terugkeren naar Albanië.

Het staat dan ook vast dat de verzoekende partij voorafgaand aan de thans bestreden beslissingen ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van haar situatie kenbaar te maken en te verduidelijken. De verzoekende partij heeft niet alleen nagelaten van haar hoorrecht gebruik te maken, ook bij huidige verzoekschrift voert de verzoekende partij geen enkel concreet element aan waarvan zij stelt dat zij het had kunnen aanhalen bij de uitoefening van haar hoorrecht, en dat enige invloed zou kunnen gehad hebben op het nemen van de bestreden beslissingen. De Raad wijst erop dat het hoorrecht niet kan worden gelijkgesteld met een 'verwittigingsplicht'. Het volstaat dat de verzoekende partij de kans kreeg om de nodige stukken voor te leggen, zoals in casu wel degelijk het geval was.

Er ligt derhalve geen schending van het hoorrecht voor.

De Raad wijst er verder op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Daarvan is in casu geen sprake, zoals blijkt uit bovenstaande bespreking.

Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissingen. In casu slaagt de verzoekende partij daar niet in.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij wordt bevolen om het grondgebied te verlaten omdat (1) de verzoekende partij niet kan aantonen dat zij de verblijfsperiode van 90 dagen op 180 dagen gerespecteerd heeft (artikel 6 van de Vreemdelingenwet) (2) zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet), wat verder wordt gemotiveerd. Elk van deze redenen volstaat reeds om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. De verzoekende partij betwist niet dat zij niet kan aantonen dat zij de verblijfsperiode van 90 dagen op 180 dagen gerespecteerd heeft. Dit volstaat reeds om het bestreden bevel te kunnen schragen.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt verder dat de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omdat (1) er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet) en omdat (2) zij een bedreiging vormt voor de openbare orde (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet), wat wederom verder wordt gemotiveerd. Opnieuw volstaat elk van deze redenen reeds om de beslissing om de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen te schragen. De verzoekende partij betwist niet dat er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet). Dit volstaat om de beslissing om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen te dragen.

De eerste bestreden beslissing bevat verder de volgende motieven voor wat betreft het gevaar dat de verzoekende partij zou uitmaken voor de openbare orde:

“Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.02.2025 voor vereniging van misdadigers en drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het is niet kennelijk onredelijk of incorrect om uit de vaststelling dat betrokkene voor inbreuk op de drugswetgeving onder aanhoudingsmandaat stond van 28.02.2025 tot op heden, af te leiden dat betrokkene een gedrag vertoont waardoor hij kan worden geacht ook in de toekomst de openbare orde te kunnen schaden.”

Wat betreft de openbare orde, stelt de Raad louter ten overvloede vast dat de verzoekende partij niet betwist dat zij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 28 februari 2025 voor vereniging van misdadigers en drugs, feiten waarvoor zij mogelijk veroordeeld kan worden.

Het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Er moet echter uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing blijken dat de verwerende partij kennis had van de feiten die aan de verzoekende partij ten laste gelegd worden, wat ook het geval is aangezien dit duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Het gegeven dat de verzoekende partij nog niet werd veroordeeld door de correctionele rechtbank, verhindert de verwerende partij dus niet om op basis van het feit dat de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat stond uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, de nodige verblijfsrechtelijke gevolgen te trekken. Het vermoeden van onschuld dat is neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Bij de invulling van het begrip openbare orde beschikt de verwerende partij bovendien over een ruime discretionaire bevoegdheid. Voor het vaststellen van het gevaar voor de openbare orde is het niet vereist dat de betrokkene veroordeeld is voor een misdrijf. Feiten en gedragingen die doen vrezen dat de betrokkene de openbare orde kan verstoren en die genoegzaam vaststaan, zijn voldoende. De verwerende partij mag dus uit bepaalde feiten afleiden dat een vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dat de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs wordt door de verzoekende partij niet betwist. Bovendien dateert het aanhoudingsmaandaat van 28 februari 2025. Waar de bestreden beslissing dateert van juni 2025 is het duidelijk dat de feiten nog actueel zijn. Het is niet kennelijk onredelijk om uit het aanhoudingsmandaat en de reden ervan af te leiden dat de verzoekende partij een gedrag vertoont waardoor zij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. De verzoekende partij maakt het tegendeel alvast niet aannemelijk. Bovendien stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveerde dat zij van oordeel is dat de verzoekende partij *“een gedrag vertoont waardoor hij kan worden geacht ook in de toekomst de openbare orde te kunnen schaden”*. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat deze conclusie van de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Zij stelt wel dat zij in vrijheid werd gesteld onder voorwaarden en dat dit volgens haar aantoonde dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde, maar zij beperkt zich tot een loutere bewering die zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt. Zij brengt geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat dit inderdaad de reden zou zijn van haar vrijheid onder voorwaarden. Bovendien stelt de Raad vast dat het feit dat er strikte voorwaarden verbonden zijn aan de invrijheidsstelling van de verzoekende partij, een tegenindicatie is van het feit dat de verzoekende partij geen gevaar voor de openbare orde zou uitmaken.

Hoe dan ook en wat er ook van zij, weze het herhaald dat de beslissing om de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven reeds geschraagd is door de vaststelling dat de verzoekende partij niet kan aantonen dat zij de verblijfsperiode van 90 dagen op 180 dagen gerespecteerd heeft (artikel 6 van de Vreemdelingenwet) en de beslissing om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen reeds geschraagd is door de vaststelling dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij houdt verder voor dat de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing niet zou gemotiveerd hebben over de duur van het inreisverbod. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt echter dat dit wel degelijk het geval is. Ze bevat immers de volgende motieven:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 28.02.2025 voor vereniging van misdadigers en drugs, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen. Gezien de maatschappelijke impact van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het is niet kennelijk onredelijk of incorrect om uit de vaststelling dat betrokkene voor inbreuk op de drugswetgeving onder aanhoudingsmandaat stond van 28.02.2025 tot op heden, af te leiden dat betrokkene een gedrag vertoont waardoor hij kan worden geacht ook in de toekomst de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

De verzoekende partij maakt bovendien niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Bovendien houdt de verzoekende partij voor dat haar een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd, maar dit is niet het geval. Het gaat immers om een inreisverbod van slechts drie jaar. Dit onderdeel van het enig middel mist dan ook feitelijke grondslag.

De openbare orde-overwegingen hebben niet geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van “*een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”. De Raad wijst erop dat de tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, daar de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De openbare orde-overwegingen vormen een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat het betoog van de verzoekende partij uitsluitend in het licht van de motieven over de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod dient te worden bekeken.

De verzoekende partij maakt verder op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de verwerende partij in casu op grond van de door haar aangegeven bepalingen geen inreisverbod aan de verzoekende partij kon opleggen, noch dat zij dit op kennelijk onredelijk wijze zou gedaan hebben.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU